

lingen med bred støtte er en nyttig og nødvendig, men ikke tilstrækkelig faktor.

Det må desværre konstateres, at samlingen ikke have nogen lykkelig hånd ved behandlingen af en række atypiske koloniproblemer, der ikke syntes egnede til behandling efter koloniudvalgets og generalforsamlingens sædvanlige generelle afkoloniseringsprincipper. Dette gælder f. eks. Gibraltar, Papua og måske til en vis grad Fiji.

7. Diskussionen om FNs fredsbevarende virksomhed atfegnede et stort set uændret politisk billede siden 1964. USA ønsker — sikkert støttet af et flertal i medlemskabet, der dog aldrig har manifesteret sig i en afstemning — at fastholde generalforsamlingens residuelle kompetence til at iværksætte fredsbevarende operationer samt dens kompetence med hensyn til deres finansiering. Sovjetunionen ønsker — med tilslutning fra et ikke ubetydeligt mindretal — at fastholde sikkerhedsrådets enekompetence både med hensyn til iværksættelse og finansiering.

Debatten på 22. generalforsamling mandede ud i vedtagelsen af en resolution, der anmodede det særlige udvalg vedrørende fredsbevarende operationer om at fortsætte sit arbejde samt gav udtryk for, at det ville være passende at forberede en undersøgelse af spørgsmål vedrørende faciliteter, tjenesteydelser og personel, som medlemsstater i overensstemmelse med pagten kunne stille til rådighed for FNs fredsbevarende operationer. Dette sidstnævnte er en mindre, sovjetisk indrømmelse — formentlig af hensyn til de mange afro-asiatiske lande, som lægger vægt på FNs fredsbevarende virksomhed.

Der kan være grund til her at notere, at den indsats, de nordiske lande yder i FNs fredsbevarende arbejde, finder udbredt anerkendelse som et af de ypperste udslag af Nordens støtte til FN. På tværs af alle meningsforskelle inden for medlemskabet udfolder denne virksomhed sig til gavn for de aktioner, FN aktuelt er engageret i, ligesom der derigennem er indhøstet viden og erfaringer, der kan komme verdensorganisationen til nytte i eventuelle fremtidigt opstående situationer.

Det er gennem de senere år med stadig stigende styrke blevet hævdet, at medens FN ved sin behandling af krisesituationer

nok har vist sig i stand til at forhindre eller i hvert fald standse krigshandlinger, har organisationen parallelt hermed udvist stadig mindre evne eller større ulyst til at give sig i kast med den underliggende politiske problematik. Slagordet var derfor efterhånden blevet: FNs fredsbevarende virksomhed er blevet en hovedpude for de i en konflikt involverede parter.

Denne betragtningsmåde, der dog måske undervurderer betydningen — ikke mindst i vor risikofyldte tid — af det primære mål for den fredsbevarende aktion: at standse krig, måtte selvsagt vinde yderligere gehør under indtryk af krigen i Mellemøsten i sommeren 1967 og den overhængende krigsfare omkring Cypern i november måned.

Lykkeligvis førte de voldsomme og tragiske begivenheder ikke til negativitet over for FNs fredsbevarende virksomhed. Tværtimod synes de at have givet stødet til, at organisationen på ny er gået aktivt ind for at fremme en politisk udvikling med deltagelse af parterne, idet FNs fredsbevarende virksomhed i marken i Mellemøsten og i Cypern er blevet fulgt op af en politisk proces, der, når det drejer sig om Cypern, giver grundlag for en vis optimisme, medens udsigterne for løsninger i Mellemøst-problemerne endnu ikke kan overskues.

8. På det økonomiske område blev der kun truffet få beslutninger af principiel karakter. Hovedparten af debatten og flertallet af de vedtagne resolutioner drejede sig om allerede igangværende arbejder.

Drøftelserne af emner af generel økonomisk og bistandspolitisk karakter var præget af, at disse emner forventedes underkastet indgående behandling på FNs 2. konferenc for udenrigshandel og udvikling (UNCTAD II) i New Delhi, og såvel udviklings- som industrilande var utilbøjelige til at fremsætte udtalelser, der kunne opfattes som forpligtende, vedrørende punkter på UNCTAD IIs dagsorden. I forbindelse med behandlingen af UNCTAD-spørgsmål godkendtes planerne om oprettelse af et center for international handel under UNCTAD og GATT i forening.

På linie med en tidligere beslutning i Det økonomiske og sociale Råd (ESOSOC) — og i kraft af udviklingslandenes stemmeflertal — udskiltes af FNs regulære bistands-